
INHOUD BULLETIN NR. 51

- 2 Voorwoord van de voorzitter**
Famke Kamphorst
- 3, 4 Nieuwe bestuursleden stellen zich voor:**
Jet Key en Jacqueline ter Haar
- 5 Andere tijden**
Roel Schoonveld, rector
- 8 Weerzien bij de car wash**
Danielle Pinedo
- 10 Kort Nieuws**
Publicaties van en over oud-leerlingen
- 13 Uitnodiging viering Dies Natalis 2014**
- 14 Interview Marinus Jansen**
Rob Hendriks en Ellen Stinis
- 18 Penningmeester en Secretariaat**
- 19 Vragen aan leerling TOEN en NU**
Mirjam Kamphorst
- 20 uit HALO anno nu**
Ik kan helaas niet afkijken
Ismini Slijper
- 22 uit HALO anno nu**
De ziekte van geen zin
Luna Schumacher
- 23 Aanmeldingsformulier voor 8 februari 2014**

VOORWOORD VAN DE VOORZITTER

Zoals al eerder gecommuniceerd, zullen wij vanaf dit jaar eenmaal per jaar een OLO-bulletin op papier versturen. De voornaamste reden hiervan is om met de tijd mee te gaan. Aan de digitalisering ontkomen wij niet. Ook de OLO gaat met haar tijd mee: begin juli is de eerste nieuwsbrief per e-mail verstuurd. **Hebt u deze Nieuwsbrief nr.1 niet ontvangen? Dan missen wij dus in onze database uw e-mailadres. Laat ons dat s.v.p. weten op info@amsterdamslyceum-olo.nl, zodat wij u regelmatig een nieuwsbrief kunnen sturen.**

De missie van het bestuur is om van de OLO een community te maken . In deze tijden is op elkaar terug kunnen vallen van belang. We geven niet alleen, we nemen ook, over en weer. Dat zal de basis zijn. En dat niet alleen met de oud-leerlingen, we streven er ook naar om een sterkere band met de school te onderhouden, met de huidige (eindexamen) leerlingen. Om maar een voorbeeld te noemen: één van onze activiteiten zal een loopbanenmarkt zijn, welke plaats zal vinden in het voorjaar van 2014. Zo willen wij oud-leerlingen in contact brengen met huidige leerlingen, hun ervaringen en expertise laten delen ten aanzien van studie, gemaakte carrièrestappen. Maar ook een samenwerking tussen de OLO en de HALO. In dit bulletin vindt u al twee artikelen uit de najaarseditie van de HALO. Een community waar oud en nieuw elkaar ontmoeten en als algemene deler hebben: Trots op Het Amsterdams Lyceum.

Hier hoort natuurlijk een nieuwe naam bij. En u kunt ons daarbij helpen. Op de aanstaande Dies zal de nieuwe naam bekend gemaakt worden en dat zou zomaar uw creatie kunnen zijn. Iedereen kan meedoen. Mail uw suggestie naar info@amsterdamslyceum.nl.

Er is een tijd van komen en een tijd van gaan. Wij hebben inmiddels afscheid genomen van Taco Ketelaar, bestuurslid sinds begin van dit jaar. Hij heeft een prachtige nieuwe baan en zal binnenkort naar het buitenland verhuizen. Wij wensen hem heel veel succes. Inmiddels heeft Jacqueline ter Haar haar intrede gedaan. Zij zal verantwoordelijk zijn voor Social Media. Zij is al vanaf oktober zeer actief, het aantal Facebookvrienden van de OLO is gestegen van 250 naar 1250. Fantastisch! En welkom, Jacqueline! Met Jet en Remy heeft u al eerder kennis gemaakt, tijdens de Diesviering in februari. Op de hierna volgende pagina's stellen de nieuwe bestuursleden zich aan u voor. Ik houd u niet langer op, ik wens u veel leesplezier en zie u graag weer op 8 februari 2014!

Famke Kamphorst

Jet Key

Amsterdams Lyceum 1965 – 1972 HBS-A

Na school naar Leiden, studie rechten, lang gestudeerd, genoten van het studentenleven. Toch net niet afgestudeerd en aan het werk, o.a. bij de Stichting Olympische Spelen, (we hebben ook in de tachtiger jaren geprobeerd de spelen van 1992 naar Amsterdam te halen), helaas gingen die spelen naar Barcelona.

Vervolgens werd ik directeur van Sail Amsterdam, ook daarna heb ik veelal organisatorische functies vervuld, ondermeer bij de RAI.

De laatste jaren vond het organiseren plaats in Angola, waar ik congressen over olieboeren realiseerde, tot ook daar de crisis uitbrak en de prioriteit daar niet meer lag bij congresseren.

Vervolgens kon ik geen werk meer vinden, te oud?? Niemand zegt het, maar je voelt het.

Een jaar geleden heb ik het roer omgegooid en ben ik een klusbedrijf begonnen. Ik richtte mij in eerste instantie op de ouderen bij mij in de buurt, Amsterdam - Zuid, inmiddels waaiert mijn klantenkring uit in de stad en vinden ook jongeren mij.

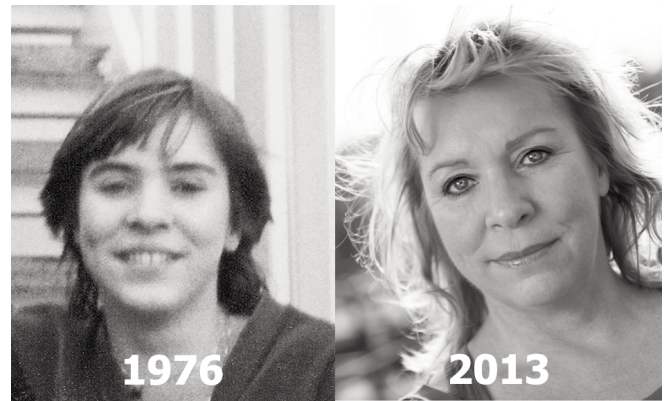
Het is totaal wat anders, maar ik doe het met veel plezier.

Inmiddels ben ik toegetreten tot het bestuur van de OLO. We gaan langzamerhand denken aan 100 jaar Amsterdams Lyceum in 2017.

Jacqueline ter Haar

Amsterdams Lyceum 1972-1979 HAVO

Er werd me gevraagd om me voor te stellen als bestuurslid van de OLO en dat doe ik bij deze. Ik ben Jacqueline ter Haar. In 1972 kwam ik op HAL als brugpieper. En in 1979 verliet ik de school met een HAVO diploma, hetgeen iedereen verbaasde, inclusief mijzelf (zoals ook door de heer Tholen werd verteld bij het overhandigen van het diploma)!

Na de HAVO ben ik gaan werken maar dat viel al snel tegen dus heb ik ergens anders atheneum gedaan...toen zag ik het ineens wel zitten om te leren...en ben daarna rechten gaan studeren. Tussendoor kwam er een man en kindjes dus de studie niet afgemaakt. In mijn jaren als thuisblijvende moeder ben ik lid geweest van een aantal besturen en heb o.a. een kinderdagverblijf opgericht.

Rond mijn 30ste kwam er meer tijd vrij voor mezelf en ben ik samen met een partner een copywriter- en vertaalbureau begonnen wat uitermate succesvol werd. Maar na twintig jaar vond ik het welletjes en ben alleen een ander bedrijf begonnen. Dit laatste run ik vooral veel met behulp van Social Media dus toen ik door Famke Kamphorst werd benaderd met het verzoek of ik Social Media Bestuurslid wilde worden kon ik natuurlijk niet echt nee zeggen.

Daarnaast vind ik de nieuwe missie en visie van de OLO (waarover in een later bulletin meer) interessant en vernieuwend en wil ik daar graag mijn steentje aan bijdragen. Ik kan jullie nu vertellen dat we in juli 2013 iets meer dan 200 Facebookvrienden hadden en dat dat er nu al (half november) ruim 1250 zijn. Mijn persoonlijke missie is om dit account het grootste oud-leerlingenaccount van Nederland te laten worden en ik roep hierbij iedereen met een Facebook-account dan ook op om op zoek te gaan naar deze link:

<https://www.facebook.com/OLOAmsterdamsLyceum> en je aan te melden als vriend van de OLO! En heb je nog contact met vrienden uit die tijd? Vraag hen hetzelfde te doen! Gewoon DOEN!

ANDERE TIJDEN

Ik ontvang wel eens oud-leerlingen in onze aula die sinds hun schooltijd, tientallen jaren terug, niet meer in de school geweest zijn. Meer dan eens hoor ik dan de oud-leerling zeggen “Goh, de aula is kleiner geworden!” Hoewel ik om de verwarring te vergroten dat onmiddellijk bevestig, is dat natuurlijk niet zo.

Sterker nog: hij is een paar vierkante meter groter geworden sinds de renovatie van 2001. Het geeft aan dat in de loop van de jaren de herinnering nog wel eens wat verkleuringen ondergaat. Dat geldt overigens ook voor de herinneringen aan leraren en gebeurtenissen...

In werkelijkheid heeft de school natuurlijk ook echt veranderingen gekend en er zijn er ook nog een paar komende. Iedereen weet langzamerhand wel dat wij zo’n twaalf jaar geleden onze noodgebouwen hebben kunnen vervangen door een permanente uitbreiding, met gymzalen onder de grond. Tegelijk werden hoofdgebouw en Avio geheel gerenoveerd en kregen ze beide hier en daar een andere indeling. Ook is denk ik wel goed bekend dat wij momenteel de enige school in Nederland zijn die alleen gymnasium- en atheneumonderwijs geven, het enige echte lyceum dus. Deze laatste verandering kwam voor de buitenwacht als een verrassing, maar intern was er een hele ontwikkeling en discussie aan voorafgegaan. In de loop van de voorafgaande jaren was onze vwo-afdeling al geleidelijk flink groter geworden, de mavo was langzamerhand een vreemde eend in de bijt geworden doordat het onderdeel ging uitmaken van het vmbo en omdat het vmbo landelijk niet zo’n geweldig imago had (en nog niet heeft), werd het steeds duidelijker dat wij beter zonder de mavo verder konden gaan. Achteraf gezien had Het Amsterdams Lyceum misschien wel helemaal geen mavo-afdeling moeten nemen, hoe goed ook de herinneringen zijn die ik zelf heb aan verschillende mavo-klassen die ik heb lesgegeven.

De afbouw van de havo had meer voeten in de aarde, omdat het havo-onderwijs niet zo fundamenteel verschilt van het vwo-onderwijs, omdat sommigen daar ook wel risico’s in zagen en omdat de scholen die ons als concurrenten zagen daar niet blij mee waren. De toenmalige wethouder Aboutaleb kwam toen ook bij mij langs om deze als revolutionair geziene stap te bespreken. Al die discussies en bewegingen hebben er niet toe geleid dat de plannen niet doorgingen, dus we zijn inmiddels al weer vele jaren de enige gymnasium-atheneum-school in Nederland. De kritische geluiden daarover zijn wel aardig verstomd, al blijven de scholen die ons als concurrent zien daar geloof ik niet blij mee...

En er is nog een leuke verandering op komst! Nee, niet de afbouw van het atheneum, dat zal nooit gebeuren als het aan mij ligt.

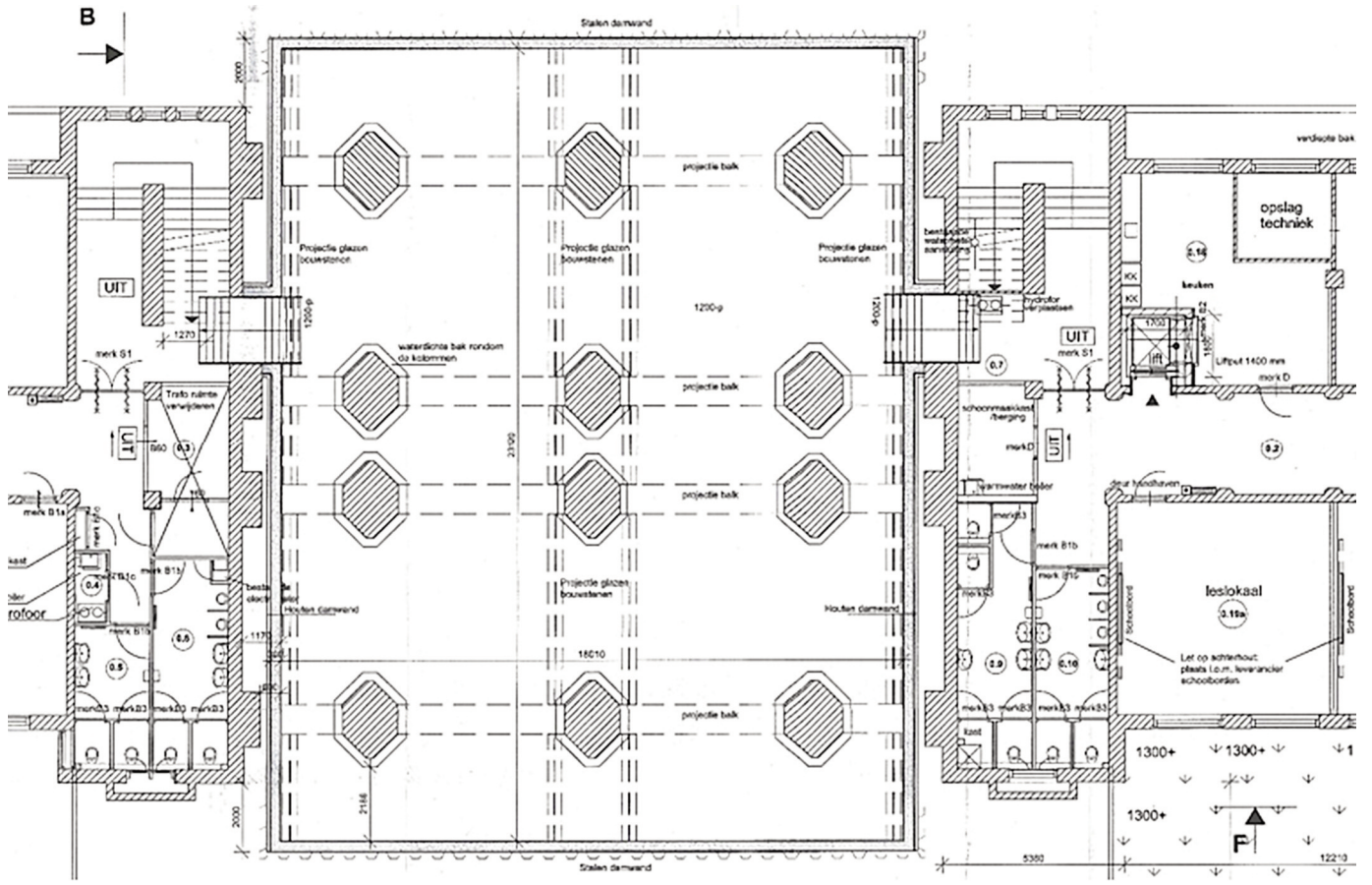
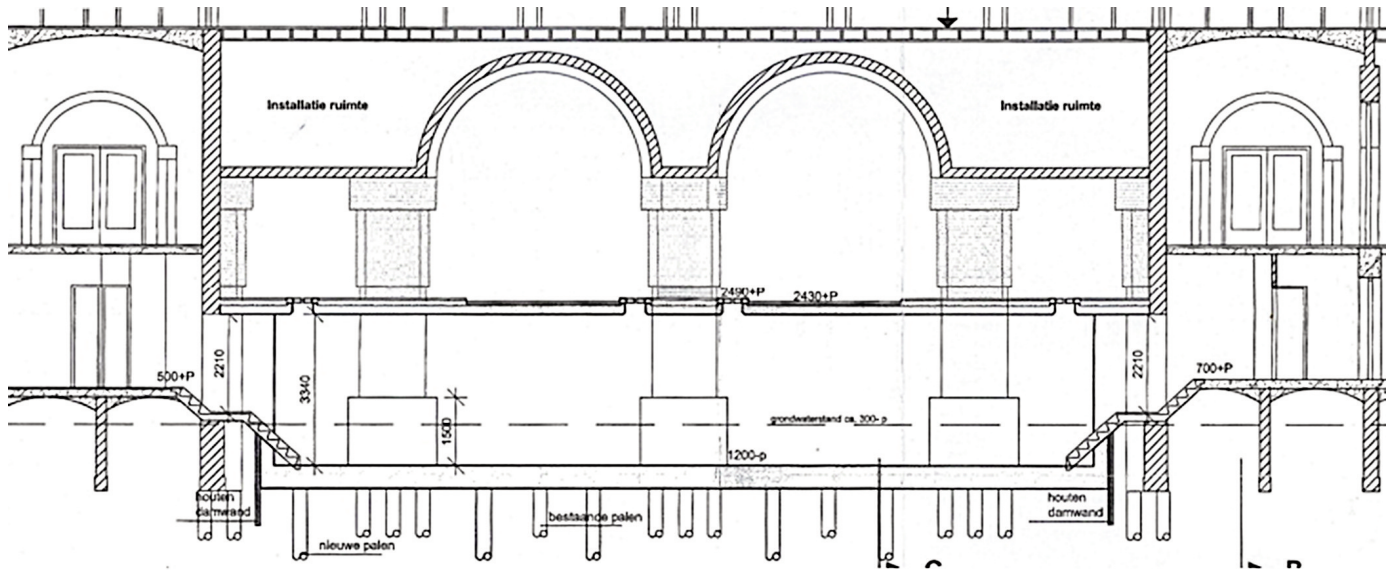
Het schoolgebouw zal een niet onaanzienlijke uitbreiding krijgen, doordat er 340 m² bij komt! Waar dan? Dat zult u zich afvragen, omdat uitbreiding van een monument terecht een moeilijke zaak is.

Er zal van buiten ook vrijwel niets van te zien zijn, want de uitbreiding zal ondergronds plaatsvinden: onder het wegdek onder de poort zal de zaak worden uitgegraven en daar komt dan die 340 m² studieruimte annex kantine, die alleen betreden kan worden vanuit een van de twee onderste gangen van het huidige gebouw. We slaan met deze operatie bovendien twee vliegen in één klap, want onder de poort zal toch gegraven moeten worden om het te zware materiaal daar door lichter te vervangen om scheurvorming in het gebouw tegen te gaan. (Dat is in 1987 ook al gedaan, maar die actie was toen niet afdoende.)

De hiernaast afgebeelde bouwtekeningen geven een aardig beeld van de nieuwe situatie. De nieuwe ruimte zal zich dus tussen de fundamente van de pilaren bevinden. Architect André van Stigt is al uitvoerig bezig met deze tweede grote opdracht om ons fraaie monument te verbeteren. De hele operatie en de financiering door de gemeente brengen met zich mee dat het pas in 2015 zal kunnen worden uitgevoerd, maar de komende maanden zijn ook hard nodig om een en ander goed vorm te geven.

Het is nadrukkelijk niet de bedoeling meer leerlingen te nemen, we hebben aan een kleine 1100 leerlingen meer dan genoeg, maar we willen wel onze huidige leerlingen iets meer ruimte geven in ons te kleine schoolgebouw. Onze huidige kantine is veel te klein. Er wordt niet veel over geklaagd, maar het is natuurlijk duidelijk. De normeringsgetallen van de overheid voor aantallen vierkante meters waar een school recht op heeft, geven aan dat wij momenteel ruim 60% tekortkomen. Dat percentage wordt iets kleiner door deze operatie. Omdat wij echter erg veel aardige en gezeglijke leerlingen hebben, levert dat in de praktijk eigenlijk nooit problemen op.

Roel Schoonveld, rector
roel@schoonveld.com

WEERZIEN BIJ DE CAR WASH

Vorig jaar kwam ik mijn leraar Nederlands tegen bij de car wash. Het was zondagochtend, Harry Bosch stond achter me in de rij. Vanuit mijn achteruitkijkspiegel zag ik hem zitten met zijn vriendin in een sportieve auto. Ik voelde me opgelaten, want ik was vanuit mijn bed in een joggingbroek gesprongen. Harry en zijn vriendin zagen er piekfijn uit.

We praatten over koetjes en kalfjes. Hij vertelde dat hij met pensioen is. Het les geven leek hij niet echt te missen. „Hoe is het bij de krant”, wilde hij weten. „Goed”, knikte ik. En met een verontschuldigend gebaar over mijn slaperige voorkomen: „Het is een hectische baan. Ik maak lange dagen.”

Harry Bosch wordt langzaam ouder – zoals wij allemaal – maar in de kern blijft hij de man die mij les gaf in de tweede helft van de jaren tachtig: direct en verlegen tegelijk. Als leerling wist je nooit wat-ie dacht en voelde. Alleen uit de cijfers die hij uitdeelde kon je afleiden of hij tevreden was. Ik begon als een matige leerling. Met een onvoldoende voor multiple choice. Maar op de een of andere manier bleef “meneer Bosch” in mij geloven. Hij merkte dat ik liefde voor taal en literatuur had. Zijn verhalen en manier van doen maakten diepe indruk. Ik zie hem nog met zijn borstelige wenkbrauwen over zijn papieren buigen.

Harry Bosch was zo’n leraar voor wie je als leerling je best wilde doen. Niet omdat hij angst inboezemde, maar omdat hij geïnteresseerd was in de creaturen die dag in dag uit zijn klaslokaal in slenterden. „Waarom heb je dat woord gebruikt”, vroeg hij naar aanleiding van een opstel. Of: „Dat is een aardige gedachtegang, werk nog eens wat verder uit.”

In die tijd stond er veel op het spel, want ik wilde met een beurs naar Amerika. Met minder dan een 7,5 als gemiddeld eindcijfer kon ik het wel schudden. Dus ja, wat doe je als je 25 boeken voor je leeslijst moet lezen? Je verzint een list.

Ik zal nooit vergeten hoe ik Harry Bosch om de tuin heb geleid. Een ander zou nuchter vaststellen dat de opdracht niet goed was uitgevoerd. Maar in

zijn geval voelde het als verraad. Ik leerde een gedicht van Neeltje Maria Min uit mijn hoofd en heb dat met veel gevoel voor drama tijdens mijn mondeling voorgedragen. “Meneer Bosch” deelde een 10 uit, zonder ook maar één vraag te hebben gesteld over de drie boeken die onaangeroerd op mijn bureau waren blijven liggen.

Als ode aan hem draag ik het 25 jaar later nog één keer voor, op papier:

Mijn moeder is mijn naam vergeten

*Mijn moeder is mijn naam vergeten.
Mijn kind weet nog niet hoe ik heet.
Hoe moet ik mij geborgen weten?*

*Noem mij, bevestig mijn bestaan,
Laat mijn naam zijn als een keten.
Noem mij, noem mij, spreek mij aan,
o, noem mij bij mijn diepste naam.*

Voor wie ik liefheb, wil ik heten.

Bedankt, Harry, het ga je goed.

Danielle Pinedo (1988)
is redacteur van
NRC Handelsblad

KORT NIEUWS

Publicaties van en over oud-leerlingen

Marsha Pinedo (1987): *Aan alle gescheiden ouders – leer kijken door de ogen van je kind.* Uitgeverij Bruna.

Marsha is kindertherapeute en oprichtster van Villa Pinedo.

Tjàco La Lau (1951): *Es wil ook wel eens op reis.* Een mooi geïllustreerd, spannend maar ook leerzaam (voor)leesboek voor kinderen van 6 tot 12 jaar.

Uitgeverij Van Brug, Nijkerk.

Dick Swaab (1963): *Jij bent je brein – alles wat je wilt weten over je hersenen.*

Co-auteur J.P. Schutten, jeugdboek vanaf 12 jaar.

Uitgeverij atlas contact.

Remco Campert (1948): *Hôtel du Nord.* De Bezige Bij, Amsterdam.

Interview in Het Parool van 1 oktober 2013: *Ik verlang nooit terug.*

Het zal u niet zijn ontgaan: op 18 september j.l. is oud-leerling **Johannes van Dam (1965)** overleden. In februari 1994 was hij een van de eerste gastsprekers tijdens onze OLO-borrel. Na een humorvol college over culinaire zaken, onder meer over de historie van de haring, liet hij de toehoorders deze proeven met peper; dat zou veel lekkerder zijn dan met de traditionele uitjes. Hij gebruikte daarbij de vleugel als aanrecht.

Het Parool herdacht hem op 21 september 2013, in een speciale bijlage.

Verzetsmuseum Junior

Deze nieuwe afdeling van het Verzetsmuseum Amsterdam werd op 16 oktober geopend door Minister Jet Bussemaker (OCW) met als eregast de burgemeester van Amsterdam, Eberhard van der Laan. In dit kindermuseum (vanaf 9 jaar) wordt speciaal aandacht besteed aan vier personen, die allen kind waren in de tweede wereldoorlog. Eén van hen is **Eva Schloss-Geiringer (1949)**, die na haar terugkeer in 1945 uit Auschwitz leerlinge werd van onze school.

Voor nadere informatie zie www.verzetsmuseum.org.

Jet Key (1972) *Klusje? Jet Key (60), ex-zakenvrouw repareert alles.*

Interview in Het Parool PS van 14 augustus 2013.

Zie ook dit bulletin pag. 3.

Lot Douze (1996) *Een beetje cultuur en diepgang in de buurt.*

Interview in Het Parool juli 2013 over haar plan een boekhandel te beginnen in Amsterdam-Noord. Het lezen van dit artikel bracht de redactie ertoe Lot te vragen naar haar beweegredenen; hieronder volgt haar reactie.

Caelum non animum mutant, qui trans mare currunt.

Tweemaal gaf Mevrouw Boersma, mijn lerares Latijn op Het Amsterdams Lyceum, mij dit citaat van Horatius mee: De hemel, niet de geest, verandert van hen die over zee reizen.

Die wisselwerking tussen plaats en geest is fascinerend. Mevrouw Boersma gaf de beide keren een andere interpretatie aan het citaat. De eerste keer klonk het als een waarschuwing: Je kunt niet wegrennen voor jezelf. De tweede keer was de duiding geruststellender: waar je ook gaat, je blijft jezelf. Beide interpretaties zijn waar, beide zijn van toepassing op mij.

Aan je aard valt niet te ontkomen, maar in de ene omgeving komt een karakter beter tot zijn recht dan de andere. De zoektocht naar de juiste omgeving vind ik een mooie zoektocht.

Geen wonder dus, dat ze twee keer aan dit citaat dacht toen zij iets voor mij opschreef. Ze had me goed in de peiling. En niet alleen mij.

Bij onze diploma-uitreiking in 1996 kregen we allemaal een klassenfoto van haar. Niet de geijkte, maar één die ze zelf had samengesteld van pasfoto's. De compositie was ingegeven door hoe zij ons in de klas had ervaren. Een raak inkijkje in de groepsdynamiek.

Na 13 jaar buiten Amsterdam gewoond te hebben, besloot ik vier jaar geleden met mijn man en kinderen terug te verhuizen naar Amsterdam; we kochten een huis in Amsterdam-Noord. En onder deze hemel leek opeens alles mogelijk voor deze geest. Er was ruimte voor een stoutmoedig plan: een boekhandel beginnen met behulp van *crowdfunding*.

Crowdfunding is een vorm van financieren waarbij een grote groep mensen investeren in een project. Deze manier van financieren past bij Amsterdam-Noord, omdat de bewoners graag positief bijdragen aan hun stadsdeel. Het past bij een boekhandel, omdat die in deze moeilijke tijd al voor de opening aan de man gebracht moet worden. Bovendien past het bij mij, ik hou ervan mensen te enthousiasmeren. Het was hard werken om mensen ervan te overtuigen dat het de moeite waard is om een inspirerende, bruisende plek in de buurt te hebben.

Maar het lukte! Na anderhalf jaar plannen en voorbereiden brachten meer dan 180 mensen in zeven weken tijd 26.000 euro bij elkaar voor de start van *Boekhandel Over het water* aan de Van der Pekstraat 59 in Amsterdam-Noord.

Op 21 september opende Boekhandel Over het water de deuren. De reacties zijn enorm positief, de eerste maand is goed verlopen en we kijken uit naar een najaar vol boeken en activiteiten!

Soms moet je vele hemels gepasseerd hebben om de juiste te vinden waaronder de geest zich kan ontplooien.

Lot Douze (1996)

www.boekhandeloperhetwater.nl
lot@boekhandeloperhetwater.nl

OLO DIES 2014

Wij hebben het genoegen u uit te nodigen voor de viering van de 97ste Dies Natalis in de aula van de school op

zaterdag 8 februari 2014

aanvang: 15.00 uur

de aula is open vanaf 14.45 uur

Na een welkomstwoord van onze voorzitter zal oud-leerling Cathelijne Broers een lezing houden.

Na haar eindexamen in 1987 vertrok Cathelijne naar Florence, leerde daar Italiaans en oriënteerde zich op Kunstgeschiedenis. Na dat jaar in Florence startte zij in Utrecht haar studie Kunstgeschiedenis. In 1994 rondde ze deze studie af.

Inmiddels is Cathelijne sinds 2011 directeur van De Nieuwe Kerk & Hermitage Amsterdam. 2013 was een heel bijzonder jaar voor haar. De inhuldiging van de koning vond immers plaats in De Nieuwe Kerk. Wat daar allemaal bij kwam kijken en wat De Nieuwe Kerk en de Hermitage nu eigenlijk met elkaar gemeen hebben komt ze ons graag vertellen.

Na de lezing zal de rector de ‘jongens en meisjes’ weer als vanouds toespreken. De bijeenkomst eindigt om 17.30 uur.

Om een indruk te krijgen van het aantal te verwachten bezoekers verzoeken wij u ons vóór 5 februari mee te delen of u het voornemen hebt aanwezig te zijn. Op het formulier achterin dit bulletin staan de mogelijkheden van aanmelden aangegeven.

Mocht u gebruik willen maken van de lift, wilt u dit dan erbij vermelden? Dan kunnen wij dit van tevoren regelen met de conciërge.

We hopen u op 8 februari te mogen begroeten!

het OLO-bestuur

JE MOET DE MENSEN ECHT PROBEREN TE BEREIKEN!

Twintig jaar lang was hij werkzaam op Het Amsterdams Lyceum. In 1986 werd hij aangetrokken als derde conciërge, omdat deze op 800 leerlingen erg nodig was. In 2006 ging hij met welverdiend pensioen en liet een school met ruim 1000 leerlingen en veel warme contacten achter.

Een interview met Marinus Jansen, want eens van Het Lyceum, altijd van Het Lyceum!

Dat is een leuke school!

Tot 1986 was Marinus Jansen administratief medewerker bij de politie. Eerst in Alkmaar, later in Hoorn. Omdat hij in Blokker woonde, was die tweede overstap wel logisch, maar toch pakte hij niet goed uit. Z'n chef moest niet zoveel hebben van de moderne ideeën van die nieuwlichter ...

Op zoek naar iets anders zocht hij in de buurt van zijn 'roots' (Amstelveen) en in het Amsterdamse arbeidsbureau op het Singel snuffelde hij in de kaartenbak. Toevallig stond daar ook Ed van Thijn, destijds de burgemeester van Amsterdam. Hij keek mee en zei ineens: "Dat moet je doen. Conciërge op Het Amsterdams Lyceum. Dat is een leuke school, want ik heb er zelf op gezeten!"

U mag hier wel onder schuilen ...

Het was even wennen. Al die nieuwe collega's! En in het begin bespeurde je toch enige reserve tegenover 'die nieuwe'. Zo probeerde econoom Henk Hagen opruimwerkzaamheden in zijn lokaal handig te delegeren en kostte bioloog Bokma de nodige aandacht en tijd om zijn wat ongeorganiseerde bestellingen veilig op de AVIO te krijgen. Er was een docente die dacht, dat een overgeevende leerling automatisch tot het werk van de conciërge behoorde, maar eigenlijk ervoer Marinus het omgaan met docenten, schoolleiding en OOP (onderwijs-ondersteunend personeel) als alleen maar zeer plezierig. Hij lunchte in het scheidkabinet met Frits van Eyck en Joop Webster. 's Avonds sloot hij in overleg met de rector de schooldeur.

Na jaren krijg je ook een andere band met je collega's. Conrector Gerdien Boersma werd tante Gerda en zelfs meneer Tjepkema kwam hem vertellen dat hij nu onderhand wel Jan mocht zeggen. Natuurlijk alleen, als er geen leerlingen in de buurt waren...

Met Frits Roeper charterde hij hulp uit VWO-6 voor het klaarzetten van de tafels en stoelen voor de examens in de aula. Frits stopte zijn peuk in een restje koffie en wees daarna wat geschikte kandidaten aan.

Peter Visser trof hij eens op het station in Castricum. Het regende pijpenstelen en ineens hoorde hij: "U mag hier wel onder schuilen ...". Naast hem stond de schooldecaan met de blauwe paraplu van Het Amsterdams Lyceum!

Juut, juut, daar komtie!

Ladingen kinderen heeft hij onder de poort voorbij zien trekken. Hij heeft ze telaarstempels, verloren spullen, dozen vol paracetamol, maandverband en zelfs eten gegeven. In de examentijd waren sommige kandidaten zo zenuwachtig, dat ze 's morgens vergaten te eten. Dan kregen ze van Marinus een halve boterham – hij hield er thuis bij het smeren al rekening mee.

Buiten het beschermende leslokaal zijn leerlingen soms kwetsbaar. Hoeveel 'berichten van verhindering' (ziek) hij heeft doorgegeven, weet Marinus niet meer. Regelmatig zat hij bij de Eerste Hulp met gewonde tieners. Hij weet nog goed, dat Tom - broer van Els en Bas - Bos door een putdeksel trapte. Een enorme jaap in zijn scheenbeen met veel bloed, dat met een stofjas en handdoeken gestelpt moest worden. En tegen de afspraak in ging Tom naar het AMC, waar vader Bos werkte en niet naar de VU. De volgende dag kregen de hulpvaardige conciërges alle drie wel een bos bloemen als dank voor de bemiddeling.

Hulpvaardig zijn ze ook! Toen Marinus eens met een collega achter een junk aanrende die net een computer uit de school gestolen had, holde heel MAVO-3 mee in de achtervolging en ze pakten 'm! Trots laat hij ook een beker zien, gekregen van een 'banjer', lastig, maar altijd klaar om met iets te helpen. En Ito Atia ... Veel leraren krijgen nog wel eens nachtmerries van hem. Eindeloos veel jaren op school, hangend in de gordijnen ... Maar hij was beresterk en, als er pallets papier gelost moesten worden, ging hij pas weg als ze leeg waren. Maar ook wel eens stout! Wie heeft niet van Marinus "En waar gaan we naar toe?" te horen gekregen, als hij of zij tussen de lessen de trap op probeerde te

schieten? Vooral de toiletten waren vaak niet alleen de plek voor ‘hygiënische waarnemingen’, maar ook het toneel van mekaar-natpiesen. Met “J uut, juut, daar komtie ...” waarschuwde je je makkers. Dan kwam Marinus eraan met zijn rammelende sleutelbos aan zijn riem!

Van toezichthouder tot hulpverlener

Afwisselend werk – dat was het! Maar er veranderde ook veel! Hij begon als toezichthouder met dagen van 7 uur ’s ochtends tot 7 uur ’s avonds. Absentenregistratie, versturen van de aangetekende post voor het examenwerk, als Sinterklaas in de aula, alle mogelijke hand- en spandiensten die nu eenmaal op zo’n school horen te gebeuren en nog veel meer. Marinus zag maatschappelijke veranderingen – ouders die in de jaren ’90 steeds meer beiden gingen werken en dat zorgde voor een toename van huilende kinderen in de loge onder de poort. Hij zat tien jaar in de Medezeggenschapsraad om de belangen van het OOP te bepleiten en hij maakte de laatste verbouwingen van de school mee. Leslokalen op boten in de gracht en veel gedoe. Ook de invoering van de Tweede Fase en de nieuwe roosters met de HALletjesuren. Ineens mocht de klok niet meer elk lesuur geluid worden – dat werd te ingewikkeld. Gelukkig zorgde onder andere de OLO ervoor, dat Marinus, ook al is hij met pensioen, nog altijd de prille eersteklassers en de geslaagde eindexamenkandidaten in de aula letterlijk komt in- en uitluiden.

Hij liet zijn baard staan, ontwikkelde een eigen tee aa aa el (T.A.A.L.), schreef veel ansichtkaarten en kreeg er nog meer terug – van de laatste Rome-groep in spiegelschrift! Hij liep door de gangen en wees oud-leerlingen hun namen op de plakATEN in de gang en in de aula. Omgaan met mensen en helpen – zijn lust en zijn leven!

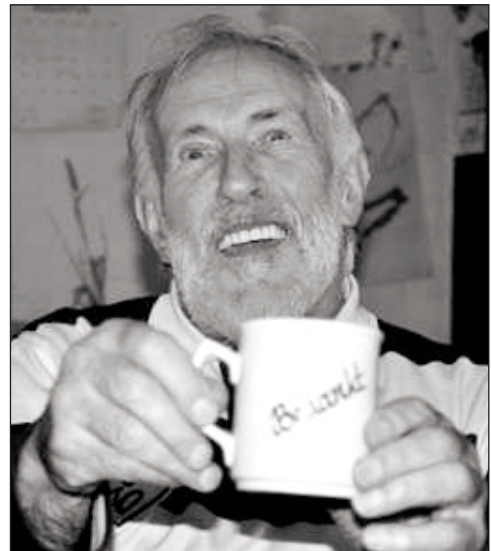
Aardperen

Marinus mist de betrokkenheid, het fascinerend omgaan met heel jonge, jonge en gewone volwassenen in één gebouw. Maar hij verveelt zich niet. Van zijn drie kinderen heeft hij vijf kleinkinderen en in het opa zijn gaat veel plezierige tijd zitten. Hij heeft regelmatig contact met zijn oud-collega’s, hij zwemt, speelt soms orgel, kalligrafeert en gaat één keer in de week naar Amsterdam om als vrijwilliger dak- en thuislozen te helpen. Die krijgen onder andere filosofielessen van hem.

De tuin moet gesnoeid en de struik waar nog steeds zestien prachtige gele thee-rozen aan zitten, bewonderd. Het miezert en schemert, als we Marinus, de Abdij en Blokker verlaten, maar de kaarsen branden op tafel en Ellen krijgt nog snel vier walnoten (geen eigen kweek) en twee aardperen (die wel) in de hand gedrukt ...

Dee, aa, tee, bee, ee, dee, oo, ee, el, ie, ka!

Ellen Stinis en Rob Hendriks
(docenten Nederlands op Het Amsterdams Lyceum)

*Drijvende leslokalen
en kantine (2001).*

Van de penningmeester

Contributie 2014

Wij verzoeken u de contributie te voldoen met het ingesloten acceptgiroformulier, dan wel door rechtstreekse overboeking van € 12,50 op onze rekening 46.78.07.493 t.n.v. OLO te Warmond. Het zou onze administratie aanzienlijk vereenvoudigen als u ons wil machtigen de contributie te incasseren; deze bedraagt dan € 12,00. Hiervoor verwijzen wij u graag naar het ingesloten formulier.

Wanneer u geen acceptgiro bij dit bulletin vindt, wil dit zeggen dat u ons hebt gemachtigd de contributie te incasseren, zodat binnenkort € 12,00 automatisch van uw rekening wordt afgeschreven.

Van het secretariaat

Herdenking 1940-1945

Mocht u de herdenking willen bijwonen: deze vindt plaats op vrijdag 26 april 2014 om 13.00 uur (aanwezig 12.50 uur).

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Hans van Laer (1951)

Vera Meyer Ricard-Haymann (1937)

Nanny Wiersma-Tichelaar (1934)

Wiesje Dorsman-Vos (1941)

Frans van Soest (1967)

Johannes van Dam (1965)

Lars Krijgsman (1960)

Jurjen Duintjer (1960)

Elly Hertzberger-Coronel (1957)

Dick Regenboog (1961)

Lies Land-Boissevain (1942)

Theo van Noord (1954)

VRAGEN AAN LEERLING TOEN EN LEERLING NU

Moeder Mirjam TOEN/*Dochter Olivia NU*
beiden (oud)leerling van Het Amsterdams.

Naam Mirjam Kamphorst / *Olivia Lindeloo*

Geboorteplaats 's-Hertogenbosch/ *Blaricum*

Leeftijd 44 / 14

Woonplaats Amsterdam/ *Amsterdam*

Klas Havo/ *G3A2*

(verwachte) eindexamenjaar 1988/2017

Waarom Amsterdams? Mijn zus ging er naartoe
dus ik ook / *Leuke sfeer en goede traditie*

Favoriete vak biologie en scheikunde / *biologie en
Spaans*

Favoriete leraar meneer Hollander (wisk.) en meneer Schoonveld (scheik.) /
mevr. Cornel (Frans) en mevr. Drosterij (Nederlands/Frans)

Wat wilde je later worden en wat ben je geworden Dokter, en geworden personal
assistent politiek

Wat wil je later worden / *stewardess, dokter, diëtiste (weet nog niet precies)*

Heb je een schoolliefde (gehad)? Patrick Hollander (zat niet bij ons op school)
Inee nog niet

Mooiste herinnering aan school Schoolfeesten: hangen aan de bar, dansen in de
aula, lachen in de klas, Rome-reis / *vrijdagmiddag na school blijven hangen en
elke dag lachen*

Wat vind/vond je het leukst aan school? Nog geen verantwoordelijkheden, jong
zijn, puber, veel leren/ *vrienden die je ontmoet*

Mooiste herinnering aan Wolkenland Overlopen naar de jongens, nachtwande-
ling, corvee, projecten, lachen, lachen en nog eens lachen / *sneeuwballengevecht,
bowlen, lopen naar 's-Heerenberg, projecten*

Uit HALO anno nu

IK KAN HELAAS NIET AFKIJKEN

door Ismini Slijper (G3)

Dat ene meisje dat altijd met een zonnebril door de school loopt, ongeacht wat voor weer het is. Het meisje dat altijd het rooster dat in de kantine ligt letterlijk tegen haar neus moet drukken, als ze wil weten in welk lokaal ze les heeft. Dat meisje ben ik.

En de ‘handicap’ die ik heb heet achromatopsie.

Een kort college: Achromatopsie is een zeer zeldzame oogafwijking, die voorkomt bij 1 op de 40.000 mensen. Het betekent dat je geen kleuren kan zien, je hebt een zeer lage gezichtsscherpte en je bent hyper gevoelig voor licht.

‘Vind je het niet.....jammer?’, vragen mensen mij vaak.

Ik heb daar een vast antwoord op: ‘Vind jij het jammer dat je niet kan vliegen?’ Natuurlijk zou ik liever gewoon goed willen zien maar ik lig er nou niet bepaald van wakker.

Toen ik als kind op een gegeven moment doorkreeg dat ik later een hoop beroepen toch niet zal kunnen uitvoeren heb ik Het Grote Beroepenboek erbij gehaald dat bij ons in de kast stond. Ik heb toen alle beroepen doorgekruist die ik niet zal kunnen doen. Nou, ik kan nog heel veel wél worden, was mijn conclusie. En opgelucht heb ik het boek weer in de kast gezet.

Bij gym wordt er ook zeer zelden naar mijn overgespeeld. Wat ik begrijpelijk vind. Als ik bij mezelf in het team had gezeten had ik dat ook niet gedaan. In de meeste gevallen vang ik of de bal niet, of speel ik hem vervolgens naar de tegenstander over of ik gooi of schop de bal 6 meter naast het doel. Maar waarschijnlijk had ik er ook niets van gekund als ik wel goed had gezien.

Het niet kunnen zien van kleuren is in de praktijk nog het minst grote probleem. Als we op de basisschool gingen tekenen, schoof mijn beste vriendin mij heel onopvallend de juiste kleuren toe. Toen zij er niet was ben ik heel overmoedig zelf aan de slag gegaan. Het resultaat: Ik schilderde roze bomen, groene wolken en blauw gras.

Toen ik daar achter kwam was het al te laat. Hij hing heel leuk in de gang samen met alle andere schilderijen. En tot overmaat van ramp had ik er in mijn enthousiasme ook nog mijn naam in koeienletters onder geschreven.

Welke problemen heb ik op de middelbare school?

Tja, ik kan niet afkijken. En ik moet altijd voorin de klas zitten omdat men denkt dat ik het bord dan kan lezen (jammer genoeg zie ik dan alsnog geen bal).

Het heeft ook zijn voordelen. Zo krijg ik bijvoorbeeld een gratis iPad waar al mijn boeken op staan, wordt het mij door leraren vaker vergeven als ik te laat kom omdat ze denken dat het op een of andere manier door mijn ogen komt en heb ik een pasje waarop staat *disabled person* waarmee ik met veel korting met de trein kan reizen.

Ik weet zeker dat het hebben van achromatopsie een groot deel van wie ik ben heeft bepaald. En heb alsjeblieft geen medelijden met mij, het heeft heus ook wel zijn voordelen.

uit HALO anno nu

DE ZIEKTE VAN GEEN ZIN

door Luna Schumacher (V6)

Lusteloosheid. Nóg moeilijker je bed uit komen. Hoofdpijn en buikpijn, en dat dan vaak in combinatie met een bad hairday. Een treurige stemming die de rest van de dag op je blijft drukken, en zorgt voor een groot gebrek aan interesse en productiviteit. Dat zijn de symptomen van de ziekte van geen zin, een ziekte die al sinds het begin der tijden voorkomt onder studenten, met epidemiegolven zo rond september, december, juni en eigenlijk ook alle andere maanden van het schooljaar.

Leraren zouden graag met de antistoffen van onze geliefde bruggers een inenting ontwikkelen, maar jammer genoeg is de techniek van onze natuurwetenschappelijke docenten nog niet zo ver. Tot die tijd zouden zij dus best rekening mogen houden met deze aandoening, die zo rond de vijfde klas chronisch lijkt te worden.

Een of meerdere jaren geleden, toen je nog op de basisschool zat met je meester of je juffie, en je een topo-overhoring had waar je niet voor had geleerd, of een invaljuf van groep 4 die gemeen was, hielden je ouders je nog wel eens thuis. "Mijn meisje voelt zich vandaag niet zo lekker, en blijft een dagje thuis." Dan keek je de hele dag Dora, kreeg je lekker eten en werd je een beetje verwend door je ouders. Heerlijk, dat soort dagen. Maar zodra je rugzak exponentieel begon te groeien traptten je ouders daar niet meer in. Koorts en hevige oververmoeidheid zijn vanaf dan de enige excuusjes om thuis te blijven en dat ene moeilijke geschiedenisproefwerk over te slaan. De hele dag zit je er tegen aan te hikken, kom je tien kilo aan door alle chocola die je verorbert en als het dan voorbij is, heb je nooit het idee dat het goed is gegaan. Dan geef ik mezelf als troost soms even een huiswerkvrij dagje. Vaak kom ik er nog wel mee weg, maar zo worden de bijwerkingen van deze ziekte alleen maar erger. Uitstelgedrag, oververmoeidheid en desinteresse zorgen uiteindelijk voor stress, een daling van het sociaal contact en slechtere schoolresultaten. Is een dagje thuis dan zo erg, als deze zo'n ramp kan voorkomen?

Daarom pleit ik voor zo'n 5 geen-zindagen per jaar. Dat lijkt me een goed begin voor het bespreekbaar maken van dit onderwerp en het inperken van de onverschilligheid van de leerlingen. Maar voor de uitvoering zorgt iemand anders wel. Daar heb ik geen zin in. Ik moet toch nog maar een jaartje.

AANMELDINGSFORMULIER

voor het bijwonen van de OLO-bijeenkomst
in de aula van
Het Amsterdams Lyceum

zaterdag 8 februari 2014
aanvang 15.00 uur

VOOR- en ACHTERNAAM:

EXAMENJAAR

(of jaar van schoolverlaten)

ADRES: niet nodig, tenzij nieuw

s.v.p. vóór 4 februari 2014 inzenden of mailen aan:

**OLO-secretariaat
Heinzestraat 15 hs
1071 SL Amsterdam
fax: 020-6648529
info@amsterdamslyceum-olo.nl**

